

voan đen, áo rộng thùng thình, phủ từ vai xuống mắt cá, mở sau lưng bằng một hàng cúc dài.

Trong sự kỳ quặc đã có sự thích thú, vì phía sau làn vải mỏng lơn giấy bóng, và có những lỗ mắt cáo, các cô gái không mặc thêm gì hết. Lối phục sức này làm người đàn bà kêu gọi hơn khóa thân hoàn toàn. Khách có thể hút á phiện, đánh bạc, giải sầu, hoặc coi phim đặc biệt, coi những màn thoát y trắng trợn như thế giới.

Lầu hai và lầu ba khác nhau một vực, một trời. Nếu lầu hai là sào huyết mãi dâm thượng lưu sức nức mùi nước hoa, mùi bồ hôi, mùi da thịt trần truồng, mùi rượu mạnh, mùi thuốc sát trùng, suốt đêm ồn ào như ong vỡ tổ thì ngược lại một màn im lặng vô hình bao phủ lầu ba.

Lên hết cầu thang bên trái, Văn Bình có cảm giác lạc vào một tòa nhà vắng, chủ chết đã lâu, hiện không người ở. Mạng nhện giăng đầy tường, màu vôi trắng loang lổ đã ngả sang màu vàng, một màu vàng khó tả.

Các cửa phòng đều đóng im ỉm. Ở hành lang — một hành lang sâu thăm thẳm, gió lạnh xoáy vào làm kẻ yếu bóng vĩa dựng tóc gáy — chỉ có một ngọn đèn vàng mười nền trần truồng, lắc lư cuối sợi giây đen lòng thông, giống như thủ cấp của người bị treo cổ chao đi, chao lại trên thông lọng.

Văn Bình dẫm lên tấm thảm ni-lông rêu phong kín mít. Gót giày của chàng bị lún xuống rêu. Chàng tưởng như một bàn tay bí mật giữ chân chàng lại.

Thái độ bình tĩnh, chàng đến phòng 19. Con

số 19 được viết nguệch ngoạc bằng phấn trắng học trò trên nền gỗ bản thiêu. Chàng đặt ngón tay vào chuông điện.

Một tiếng rè rè nổi lên hên trong. Không cần ngó quanh, chàng đã biết những cặp mắt vô hình đang theo dõi chàng từng bước.

Hai phút qua, cánh cửa mở ra nhẹ nhẹ.

Trong phòng tối om.

Chàng nghe tiếng người thì thào :

— Nung sam hab. (1)

Chàng đáp, giọng đủ nghe :

— Yee sib (2)

Đèn điện được bật lên. Chàng nhận ra Quỳnh Ngọc đang đứng với một gã gầy nhom, nét mặt giang hồ, đôi môi mỏng dính tương phản với cặp kiếng cận thị gọng đồi mồi to tướng, xấp xuống dưới mũi. Chàng biết là Phạm Bài.

Quỳnh Ngọc cất tiếng, nghiêm nghị :

— Chào đồng chí Tăng Minh. Đồng chí lại chậm ba phút.

Không nói lời nào, Phạm Bài xò cửa sang phòng bên. Tám người — năm đàn ông, ba đàn bà — đang ngồi trò chuyện nhỏ nhỏ trên ghế sa lông. Thấy Tăng Minh, mọi người quay lại, song không đứng dậy.

Phạm Bài nhìn đồng hồ tay :

— Còn năm phút nữa chúng ta lên đường. Tôi xin nhắc lại nội quy của cuộc tham quan đặc biệt này : tôi là trưởng đoàn, các đồng chí được đặt

(1) tiếng Thái, tức là 1, 3, 5.

(2) tiếng Thái : 20.

hoàn toàn dưới sự điều khiển của tôi. Nữ đồng chí Thái Phương làm phó trưởng đoàn — y vừa nói vừa chỉ Quỳnh Ngọc — yêu cầu các đồng chí triệt để tôn trọng kỷ luật. Sở dĩ chúng ta phải tuyệt đối thận trọng vì bộ Ngoại giao Thái chấp thuận cho chúng ta ra Hà nội, song một vài cơ quan khác không đồng ý.

Ngoài ra, phe địch cũng muốn phá hoại cuộc tham quan này. Chúng có thể bắn súng, ném lựu đạn bất thân (Văn Bình cười thầm). Khi nào phi cơ tới vùng trời Việt nam dân chủ cộng hòa, chúng ta mới tạm yên tâm. Các đồng chí cần hỏi thêm gì nữa không ?

Không ai lên tiếng. Phạm Bài ra lệnh :

— Yêu cầu các đồng chí nộp hết giấy tờ căn cước trong mình cho nữ đồng chí phó trưởng đoàn.

Văn Bình chạm vào da Quỳnh Ngọc khi trao giấy tờ của Tăng Minh cho nàng. Nàng hơi run run, có lẽ vì khoái cảm. Văn Bình phải tránh luồng mắt của nàng, trong lòng lo ngại. Yêu nhau bấy thật, chàng nhủ thầm. Nếu nàng không chế ngự nổi cảm xúc, sớm muộn hai người cũng bại lộ. Nàng cần nhớ chàng là giáo sư Tăng Minh, không phải Văn Bình tức điệp viên Z. 28. Và nàng là tinh nhân của đoàn trưởng Phạm Bài.

Lòng chàng se lại.

Phạm Bài khoát tay ra hiệu. Cả bọn — trừ một người đàn ông, tóc hoa râm — lùi lui theo cửa riêng, xuống đường hăng lối sau. Ngoài sân, một chiếc xe chở hàng kiểu Vónvaghén đã đậu

sân. Phạm Bài trèo lên băng trước với Quỳnh Ngọc.

Tài xế lái lên trường bay Đồn mường. Cách phi trường chừng nửa cây số, một chiếc cam-nhông bit bùng khác chạy ngược chiều, nháy đèn ra hiệu. Theo lệnh Phạm Bài, mọi người xuống xe, dồn lên cam-nhông. Năm phút sau, đoàn hành khách được đưa thẳng vào phi đạo, không phải qua quan thuế.

Một nhân viên bộ Ngoại giao Thái cầm đồng căn cước mà mọi người nộp cho Quỳnh Ngọc, trèo lên phi cơ, đi qua các hàng ghế, hỏi tên họ, và so với ảnh căn cước. Đến trước Văn Bình, y dừng giây lâu, nhìn đi nhìn lại. Y định hỏi gì song lại thôi. Văn Bình hừ hờn. Nếu y là bạn của Tăng Minh thì kế hoạch hỏng bét.

Xong xuôi, y trao cho Phạm Bài một cái phong bì, trong đựng chiếu khấu chung cho phái đoàn. Trước khi xuống phi cơ, y còn ngoái lại nhìn Văn Bình lần nữa, trên mặt hiện rõ vẻ ngờ ngác và băn khoăn. Văn Bình diềm nhiên châm thuốc lá.

Ngọn đèn đỏ trước phòng phi hành bật lên. « No Smoking. Fasten Your Belt » (1), giông chữ chàng đã đọc hàng ngàn lần lại hiện ra trước mắt. Chàng dụi tàn thuốc, kéo dây lưng, buộc lại. Quỳnh Ngọc ngồi phía trên, cạnh Phạm Bài. Mùi tóc nàng thơm thơm thoảng vào mũi chàng.

Máy bay cất cánh.

Thế là xong.

(1) Không được hút thuốc, cột dây lưng lại.

Xong màn đầu của võ trường kịch đùa rộn với thần Chết.

△

Nghe tiếng quát «đơ tay lên», Mòrit tuân theo, nhưng không phải để đầu hàng.

Khẩu Colt Super 38, nòng sáng xanh, chĩa về phía chàng không làm chàng sợ. Vì chàng thấy ống hãm thanh đen sì, to tướng, nhô ra dài ngoẵng ở đầu nòng. Địch dùng silencieux, điều này chứng tỏ không phải nhân viên Công an Thái. Y cũng ở trong làng gián điệp bí mật như chàng.

Chàng nhún vai :

— Ban đêm, anh vào phòng tôi làm gì ? Ăn trộm chẳng ? Tôi báo trước là không có tiền.

Địch cười nhạt :

— Hừ, anh đóng kịch vụng quá, Anh không phải là Tăng Minh.

— Anh lầm đúng hơn. Nếu anh cần coi căn cước, tôi đưa anh xem ngay.

Y quát :

— Không được bỏ tay xuống. Máy không lừa nổi tao đâu. Đồ chó săn của chính phủ bán nước.

Mòrit đoán biết y là ai rồi. Chàng chỉ sợ Arun chơi khăm. Một khi Arun dính vào, chàng khó thoát. Sai gòn với Vọng các là lạ, Arun có thể giết chàng mà ông Hoàng phải kuoanh tay, vì sợ làm mất lòng đồng minh Thái lan.

Nhưng sự việc lại khác. Người lạ mặt tưởng chàng là phản gián Thái.

Y lắc nòng súng, về mặt dữ tợn :

— Lùi vào tường, quay lưng ra.

Mòrit nhếch mép ngao mạn :

— Đề anh tước súng phải không? Tôi có hai khẩu, mất khẩu dưới nách, tôi còn khẩu ở thắt lưng.

— Câm miệng, không tao bắn nát lưỡi.

Mòrit quay lưng lại. Chàng nín thở nghe tiếng giày người lạ dẫm lên thảm cỏi. Trong chớp nhoáng chàng hình dung tướng mạo của đối phương để tìm kế phản công : một thanh niên vạm vỡ, cao gần một thước bảy, nặng chừng 75 kilô — nghĩa là vào hạng gạo cội của làng đánh đấm — mắt đỏ như máu, lông mày dựng ngược, mũi cà chua, mồm mím lại, một cái thẹo chạy từ mép ra mang tai bên trái, cổ to như cột nhà, vai dày, đủ sức khiêng bổng một cái xe hơi, ngực nở sau làn vải ni-lông huyết dụ, cánh tay dài như vượn, ngón tay sần sùi, đặt lên cò súng một cách thành thạo.

Đối phương là kẻ có sức mạnh phi thường. Song Mòrit nhận thấy y phản ứng chậm chạp, nặng nề, chưa phải là tay giết người chuyên nghiệp. Lưỡi dao bá phát bá trúng của chàng nằm ép dưới ngực toát ra hơi lạnh lạnh. Vốn ghét dùng súng, chàng chỉ chơi dao. Nếu chàng mang súng thì đầu đến nỗi bị dồn vào tường như bây giờ. Song chàng chưa tuyệt vọng. Chàng tin địch sẽ hớ hênh, tạo điều kiện ngàn năm một thuở cho chàng.

Tiếng giày đến gần, đến gần thêm nữa. Giọng y sắc như dao cạo :

— Đứng yên, nghe không. Tao không chủ tâm giết mày đâu. Nhưng nếu mày cử động...

Không chờ địch nói hết, Mòrit đã phản công. Địch đã phạm phải lỗi lầm căn bản của phương

pháp dùng súng khi tiến tới gần chàng. Nhanh như máy điện tử, chàng quay ngược lại, chân phải phóng ra một ngọn cườc kinh hồn.

Y né đã nhanh, nhưng cái đá của Mòrit xẹt tới như lần chớp, trúng vào cườm tay cầm khí giới.

Khẩu súng bị đá văng vào trong tủ áo. Biết nguy, dịch vớ ngay cây đèn đêm bằng đồng nặng chiuu đề trên bàn. Y giựt một cái mạnh, sợi giầy điện đứt lia ra, cái đèn biến thành một vũ khí tấn công cực kỳ nguy hiểm.

Thấy Mòrit bước lên, y xoạc chân ra như xương tấn, vận sức vào hai cánh tay, giáng cây đèn vào đầu chàng. Với khối thịt 75 kilô, cây đèn có thể đập óc chàng nát ngườu, phương chi dịch lại an tường phép đánh kiếm kendô tinh vi của võ sĩ Nhật.

Không dám khinh thường, Mòrit phải nhảy tréo sang bên để tránh, song dịch đã chuyển cây đèn, phọt vào hông chàng. Lần này, chàng phải nằm lăn trên sàn nhà, cuộn tròn lại, dùng một thể nhu đạo cực hiểm tổng mũi giầy vào bụng y.

Mũi giầy của Mòrit được gắn một miếng thép nhọn hình tam giác, khi sử dụng cũng ghè góm như lưỡi dao. Miếng thép sắc lém cắm vào bao tử dịch, ngọt sớt như xuyên qua đất sét. Y thét lên một tiếng, mùi máu làm y hăng dòn, mắt y đã đỏ lại đỏ hơa lên. Mòrit bồi thêm một cái đá thứ hai vào mạng mỡ, dịch vẹo người, quạt cây đèn vào chân chàng.

Suýt nữa, xương bàn chân của chàng bị đập bầy. Chàng không bị thương nặng nhờ tấm thảm

cói bị kéo sọc sọc khiến dịch loạng choạng, ngón đòn sát nhân trượt ra ngoài.

Mòrit nhảy bổ vào người y, tóm lấy bàn tay cầm đèn, bẻ gập xuống. Xương gầy kêu răng rắc. Dịch ngã ngổ trên thảm, thở hồng hộc như con heo bị thọc huyết. Mòrit bẻ mạnh thêm nữa. Y rên lên :

— Đau quá, trời ơi.

Chàng tát vào mặt y :

— Mày là ai ? Ai sai mày tới ? Mày vào phòng Tăng Minh làm gì ? Nói mau không tao bẻ luôn xương chân.

Bồ hỏi toát ra đầm đìa, pha lẫn vớ máu. Y van vớ :

— Đau quá, anh tha cho tôi.

— Vậy thì khai đi.

— Tôi không biết gì hết. Người ta sai tôi đi.

— Đến đây làm gì ?

— Để xem Tăng Minh có mặc bộ com lê màu xanh sẫm không.

Mòrit vut hiên. Chàng gặt giọng :

— Trong bộ com lê có gì ?

Y suýt soa :

— Tôi không biết.

— Ai sai mày tới.

— Tôi không dám nói. Người ta giết tôi mất.

Mòrit nghiêng rằng :

— Thế thì được. Tao sẽ bẻ nốt tay trái.

Y rùn lên cầm cập :

— Vâng, tôi xin nói.

— Ai, nói mau.

— Saratiên.

Morit bàng hoàng như bị ai đánh vào đầu. Chàng không lạ gì Saratiên. Y đứng đầu một tổ chức khủng bố bí mật. Tổ chức này liên lạc mật thiết với cựu thủ tướng thân cộng Pöradî bị hất khỏi chính quyền, sau một cuộc đảo chính, hiện sống ở nước ngoài, và nuôi ảo vọng trở về. Ông Hoàng đã ra lệnh cho chàng theo dõi bọn Saratiên. Mật vụ Thái cũng muốn đề bẹp Saratiên.

Saratiên liên quan như thế nào với Tăng Minh? Tại sao Saratiên muốn Tăng Minh mặc bộ com lê cũ ra Hà nội? Chàng phải tìm ra manh mối.

Chàng nhìn thẳng vào mắt địch:

— Saratiên đợi mày ở đâu?

Y lấp bắp:

— Đứng 11 giờ rưỡi... trước lữ quán Trocadero đại lộ Suriwongse.

— Khẩu hiệu?

— Không cần khẩu hiệu vì y biết mặt tôi. Saratiên đi xe Fiat màu vàng.

— Có mấy người?

— Saratiên ngồi sau. Phía trước có tài xế.

— Y dùng khí giới gì?

— Tôi không biết. Dường như trong xe có hai khẩu tiểu liên.

Morit đứng dậy. Chàng nhìn đồng hồ. 11g15. Đi ngay bây giờ, Morit có hy vọng gặp Saratiên. Chàng ngó tên nhân viên của Saratiên, tỏ vẻ thương hại. Chàng không muốn giết y, song y còn sống, kế hoạch của chàng sẽ hỏng. Phải gián Thái tìm ra y, sẽ phăng ra Tăng Minh liên lạc với Saratiên, Văn Bình sẽ bị khó dễ.

Nhìn thấy tia mắt dữ dội của Morit, y mỉm cười:

— Tôi khai hết rồi, anh tha cho tôi.

Không đáp. Morit cúi xuống, sòng bàn tay của chàng phất ngang vào yết hầu. Y ngã xuống tầm thẳm, giãy lên đành dạch rồi tắt thở.

Morit khóa trái cửa, thân nhiên xuống đường. Chàng phóng một mạch tới đại lộ Suriwongse.

Còn hai phút tới 11 rưỡi.

Nhận thấy một chiếc Fiat đậu sát lề. Morit lững thững bước tới, một tay bỏ trong túi quần, nắm chặt khẩu súng Colt Super 38.

Đi qua xe, còn cách hai thước, Morit gọi to:

— Saratiên.

Người tài xế lộ đầu ra. Morit nã một phát trúng đầu. Chàng chĩa súng qua cửa sau, nhả đạn. Gã đàn ông lực lưỡng ngồi trên băng gục xuống, chết không kịp trở. Morit tiến sát, bắn thêm một phát vào giữa mặt y.

Ba phát súng bắn qua ống hãm thanh chỉ gây tiếng động nhỏ, chung quanh không ai nghe thấy. Morit trở lại xe DS, trên miệng nở nụ cười khoái trá.

Chàng vừa ngồi trước tay lái, chưa kịp mở máy thì cảnh hỗn loạn diễn ra.

Một chiếc xe hơi đen không biết từ đâu tới phóng vụt qua, tóe ra những tia lửa đỏ ối. Tacata... tacata... tiếng súng tiểu liên.

Cánh tay trái của Morit bại đi. Biết trúng đạn, chàng nghiêng rặng ấn đề ma rơ, tống ga rượt theo.

Một tràng đạn nũa bắn vỡ nát kính trước